

3e editie - november 2020

Jouw verhaal

in woord en beeld

**"Creativiteit kan
overal ontkiemen"
Bernadet Wehenkel**

Een uitgave van **Verhaallijnen**

OVER MEZELF	3
ENKELE TEVREDEN KLANTEN	4
WAT ANDEREN OVER MIJ SCHRIJVEN	4
IN OPDRACHT	5
OPDRACHTGEVER VENA VINO	5
OPDRACHTGEVER SHANA CORNELIS	5
OPDRACHTGEVERS PROVINCIE LIMBURG EN UGENTEC	5
OPDRACHTGEVER I LOVE NETWORK	6
STORYTELLING VOOR I LOVE HASSELT: IN GESPREK MET JEAN A.V. LOOS	6
DE CREATIE VAN HASSELTS GOUD	7
EEN TIJDLOZE TEKST VOOR DE BABELFIETS	8
OPDRACHTGEVER MEDIAHUIS	9
ANDERE OPDRACHTGEVERS	9
CO-CREATIE	10
OP REPORTAGE MET HANS STOCKMANS	10
KIJK EENS HIER – VERBONDEN MET DE NATUUR IN ROBUR OP DEN EIK	10
VRIJWILLIGEN VOOR LIMBURGS LANDSCHAP VZW	11
IN EIGEN BEHEER	12
BLOGBERICHTEN OP VERHAALLIJNEN.BE	12
WOORDKUNSTENAAR AAN HET WOORD – RIK VAN PUYMBROECK	12
GESPREKKEN AAN DE STIEMERBEEK, MET CHARLOTTE PEYS	14
VERBINDENDE GESPREKKEN DANKZIJ ‘SOCRATES OP SNEAKERS’	16
VERWONDERHOEKJE, MIJN BLOG VOL VERWONDERING	17
IN HET SPOOR VAN DE STREEK-GR HASPENGOUW – DE START	18
TERUG NAAR DE FRANSE KUST ... MORLAIX	21
IEDEREEN VERWONDERAAR – KRISTOF BLEUS	22

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

Bernadet Wehenkel
Verhaallijnen
0497 02 68 76
welkom@verhaallijnen.be

Beelden

Thomas Velkeners
Stefaan Jossart
Hans Stockmans
Diego Franssens
Bernadet Wehenkel

Tekst en vormgeving

Bernadet Wehenkel

Over mezelf

Ik ben tekstschrijver en storyteller. Soms noemt men mij ook copywriter.

Mijn missie: anderen een stem geven, inspireren en verbinden.

Als kind was ik niet in een hokje te duwen. Anno 2020 is dat niet anders.
Ik probeer het toch maar in deze woordwolk.

Zelfportret

Ik hou ervan om de verhalen van de ander te vertalen naar tekst. Om een portret te maken dat stukjes van zijn leven en zijn persoonlijkheid belicht. Om teksten te schrijven die anderen inspireren en motiveren.

Mijn focus ligt op ondernemers en organisaties binnen toerisme, cultuur en de (menselijke) natuur. Maar mijn werkveld is breder.

Mijn waarden:

- o Ik focus op echtheid en positiviteit.
- o Ik sta voor een persoonlijke, open communicatie.
- o Ik wil het verschil maken, waarde toevoegen en inspireren.

Ik krijg energie van:

- o Samenwerken o.a. met collega-ondernemers,
- o Het scheppen van structuur,
- o Mensen en dingen die me inspireren,
- o Het ontdekken en creëren van verbinding tussen mensen, maar evengoed tussen dingen,
- o De positieve impact van mijn werk.

Mijn specialiteit: dat wat jij wilt communiceren naar jouw doelgroep, vertalen naar teksten met bezieling, waarin jouw eigenheid en die van jouw bedrijf of organisatie verweven zitten. Teksten waarvan je zegt: "Dat is helemaal hoe ik ben, waar ik voor sta en wat ik doe."

Enkele tevreden klanten

Wat anderen over mij schrijven

“Wat ik apprecieer aan Bernadet is dat ze vooral wil verbinden met haar teksten. Ik geloof sterk in de kracht van woorden die raken en zo mensen in beweging zetten. Bernadet weet op de juiste manier directe en actieve taal te gebruiken die de lezer in actie zet.

Een interview laten doen door haar is ook een aanrader! Bernadet stelt de juiste vragen en durft ook dieper te graven. Ze helpt je om je ideeën helder te krijgen. Om het juiste verhaal naar boven te laten komen over jezelf en je zaak.”

Shana Cornelis – Wanderwood

Bernadet neemt ons veel werk uit handen en denkt met ons mee. Ze komt met ideeën en voorstellen, wat ons meer ruimte geeft om andere belangrijke activiteiten te ontplooiën. Ze heeft een goed luisterend oor, toont veel inleving in ons verhaal en kan veel informatie op de juiste manier verwerken en omzetten in een actieplan.

Een goede freelancer die in verschillende bedrijven of sectoren actief is, kan voor ons bedrijf een grote toegevoegde waarde betekenen. Naar alle tevredenheid vinden wij dit terug in Verhaallijnen.

Walter Schincariol en Svetlana M. Gonta – VenaVino

Razend enthousiast was ik beginnen schrijven aan teksten voor mijn nieuwe website. Er kwam echter geen einde aan.

Bernadet slaagde erin om mijn ellenlange teksten op te schonen en ze overzichtelijker te maken, wat zorgde voor een mooie, sprekende lay-out op mijn website.

Dankjewel Bernadet, voor je luisterend oor, jouw interesse in mijn verhaal, je geduld en enthousiasme.

Nele Van Pute – Equenthos

“Een talentvolle dame die teksten kan laten leven! Een aanrader voor bv. bedrijven die zelf worstelen om hun verhaal op een originele en positieve manier de wereld in te sturen.” 🍷

Stijn Germeys – Passion Works Better

“Het is heel aangenaam samenwerken met Bernadet. Ze is open-minded, empathisch, meedenkend, zich bewust van opmaak (grote meerwaarde voor mijn grafische diensten) en heeft een goed gevoel voor taal. Verder is ze ook een heel goede storyteller (neem maar eens een kijkje op haar blog!). Ze heeft een heldere en vlot leesbare schrijfstijl. Ik beveel haar dan ook ten zeerste aan wanneer je op zoek bent naar een goede copywriter of storyteller!”

Bjorn Pacholski - Pixel Noir

In dit magazine vind je stukken terug van verhalen die ik schreef. Onder elk stuk staat een link naar het volledige verhaal. Alle links vind je ook terug op deze [linkpagina](#).

In opdracht

Opdrachtgever VenaVino

In het najaar van 2019 ging ik voor het online magazine *I Love Hasselt* op reportage bij Svetlana M. Gonta en Walter Schincariol, zaakvoerders van wijnhandel VenaVino.

Diezelfde maand publiceerde ik op mijn website [het verhaal achter het logo van deze zaak](#).

Ik werk met Walter en Svetlana samen sinds begin 2020. Ik geef hen communicatie-advies en (her)schrijf teksten voor o.a. hun nieuwsbrieven, website en berichten op sociale media.

Opdrachtgever Shana Cornelis

In het voorjaar van 2020 vroeg Shana Cornelis mij om haar te helpen met de communicatie van haar zaak Wanderwood. Ze wist goed wat ze wou vertellen maar kreeg het in haar teksten niet altijd helder verwoord naar haar doelgroep.

Shana en ik delen onze voorliefde voor de (menselijke) natuur en bleken al vlug complementair te zijn op tekstueel vlak. Ik help haar onder meer bij het opstellen van haar nieuwsbrieven.

Opdrachtgevers Provincie Limburg en UgenTec

Zowel Provincie Limburg als UgenTec betrokken mij in 2020 als tekstschrijver bij één van hun projecten.

Ik beleefde veel schrijfplezier aan deze opdrachten en ben trots op mijn werk. Toch vertel ik niets over de aard van de opdracht totdat mijn opdrachtgevers er zelf mee naar buiten treden.

Wordt vervolgd.

Opdrachtgever | LOVE Network

Achter de schermen van **I LOVE Network** herschreef ik teksten voor o.a. het online magazine van I Love Hasselt. Af en toe ging ik zelf op pad om verhalen te sprokkelen. Onderstaand verhaal werd geschreven in opdracht van I LOVE Network en in mei 2019 gepubliceerd in het online magazine.

Storytelling voor I Love Hasselt: in gesprek met Jean A.V. Loos

Jean A.V. Loos van Four Design: “Ik wil een leuke zaak hebben, iets dat ik graag doe en waar ik achter sta”

Jean A.V. Loos - © Thomas Velkeners

Een leven tussen de meubels

‘Houtkrullen in de wieg’, dat staat er te lezen in de bio van Jean A.V. Loos op zijn website. Dat kleine stukje tekst intrigeerde me wel. Kreeg hij de liefde voor meubels mee met de papepel? “Ja”, bevestigt Jean. “Mijn vader was schrijnwerker en mijn moeder had de meubelzaak. Ik groeide letterlijk op in het atelier, tussen de houtkrullen.” Als kind was Jean al gefascineerd door het creëren van voorwerpen en de upcycling van afvalhout. “Mijn ouders moesten me met de auto naar school brengen omdat ik anders niet ging”, herinnert Jean zich. “Ik was veel liever thuis want dát was mijn leven.”

Blik in de toonzaal van Four Design - © Thomas Velkeners

De keuze voor een studie in Binnenhuisarchitectuur was al vlug gemaakt. Jean mocht zijn vaders zaak overnemen maar besloot na zijn studies en verplichte legerdienst op zoek te gaan naar een job. Die vond hij al vlug, bij Frans Van Dueren, een interieurcentrum in Heusden-Zolder. Het was een heel goede leerschool voor Jean. “Daarna startte ik in het onderwijs.

Jouw verhaal in woord en beeld

Ik gaf technisch tekenen in de meubelmakerij en andere technische vakken. Maar na een jaar wist ik dat het onderwijs alleen mij geen voldoening gaf. Het jaar nadien besloot ik om als zelfstandige te beginnen.”

We schrijven begin jaren '80. Jean ontdekt dat er in België maar weinig aanbod is in Deense meubels, richt DANclassics op en opent een kleine showroom in de zaak van zijn ouders. “Ik moest geen grote zaak hebben. Ik wil een leuke zaak hebben, iets dat ik graag doe en waar ik achter sta”, zegt Jean beslist.

Het volledige verhaal van Jean A.V. Loos lees je [hier](#).

In mijn blog vind je ook het [verhaal van de Hasseltse fotoclub Foto Total](#), dat ik op eigen initiatief schreef voor I Love Hasselt.

De creatie van Hasselts Goud

Op vraag van HOGEVIJF Hasselt ontwikkelden Gama Putra, oprichter van I LOVE Network, beeldverteller Hans Stockmans en ik een nieuw magazine: **Hasselts Goud**. Samen met de eindredactie van HOGEVIJF verzorgden we ook de content van het eerste en het tweede nummer.

Voor de tweede editie ging ik op bezoek bij paralympisch atlete Sofie Cox die op dat moment net haar stage bij HOGEVIJF beëindigd had. Haar verhaal vind je terug in [de digitale versie van het magazine](#), op pagina 5 en 6.

Foto © Bernadet Wehenkel

Een tijdloze tekst voor de Babbelfiets

Op vraag van Gama Putra (bezieler van [de Babbelfiets](#)) schreef ik de tekst die op de cadeaubon prijkt naast een tekening van Aarnoud De Rycker.

De fietstaxi biedt een unieke beleving aan zowel inwoners als bezoekers van de stad Hasselt.

'Verhalen van vroeger en nu
schoonheid en hartelijkheid
kunst, ambachten, smaken en kleuren.

Ontdek het allemaal in de stad
tijdens een rondrit met de Babbelfiets,
een waar feest voor je zintuigen.'

Foto © Bernadet Wehenkel

Opdrachtgever Mediahuis

Tien jaar lang was ik als vaste medewerker verbonden aan de advertentiedienst van Mediahuis in Hasselt. Ik werkte vooral voor **Het Belang van Limburg** en **Jet**.

Elf maanden na mijn afscheid engageerde ik mij voor de job van **regioreporter** voor Het Belang van Limburg. In 2017 trok ik er wekelijks op uit voor een reportage, meestal in mijn gemeente Wellen, en hoofdzakelijk voor artikels in de **GoedNieuwsKrant**.

Het artikel hieronder verscheen in maart 2017 in de **Buurtkrant**, een wekelijkse bijlage bij Het Belang van Limburg.

HET BELANG VAN WELLEN

WELLEN

Echtpaar renoveert Hoeve Corfs die ten prooi viel aan de Bokkenrijders

Hoeve Corfs (Herenstraat) werd een zestal jaren geleden gekocht door Alec Ghysen en Kristel Franssen. Het echtpaar had lang gezocht naar een oude, historische hoeve om te restaureren en die historiek is bij deze hoeve zeker terug te vinden. In de 18e eeuw werd ze het slachtoffer van de Bokkenrijders. "We wilden de hoeve in het begin alleen opkalefateren, maar zagen al gauw dat er een grondige renovatie nodig was", zegt Alec Ghysen.

Op 4 november 1773 ging Hoeve Corfs in vlammen op. Eigenaar Jan Corfs had van de Bokkenrijders een brandbrief ontvangen met de eis om een bedrag van vier jaarlonen te betalen. Maar de betaling bleef uit en men vermoedde dat zijn afpersers hem wilden afschrikken door de hooimijt bij zijn woning in brand te steken. Het vuur sloeg echter over naar de hoeve. Jan Corfs bouwde de hoeve terug op en maakte daarbij gebruik van materialen die niet volledig vernield werden, zoals enkele originele balken.

Onlangs werd de hoeve opnieuw onder handen genomen, meer bepaald de handen van Alec Ghysen en Kristel Franssen. "We wilden de hoeve in het begin alleen opkalefateren, maar zagen al gauw dat er een grondige renovatie nodig was", zegt Alec Ghysen. "Het gebouw verkeerde in slechte staat en vertoonde stabiliteitsproblemen." Ze wilden koste wat het kost de oude structuur met hooizolder, opkamer, kelder en duiventil behouden en haalden er daarom een architect bij.

Tradities
Anno 2017 kan het koppel terugkijken op een heel grondige, maar bijzondere renovatie met veel respect voor tradities. Zo werd riet gebruikt als dakbedekking. En in het nieuwe pannendak vind je ook het kruis terug dat het dak sierde van de oude hoeve. In de gebinten werden oude, ook deels verbrande, balken verwerkt. Ook de korbogen in de woonkamer werden behouden.

De hoeve werd ingericht met oude, houten meubelen. Ook veel antieke gebruiksvoorwerpen wijzen op een voorliefde van de eigenaars voor recycling en upcycling van materialen. "We hebben jarenlang oude spullen verzameld in de hoop ze ooit te kunnen gebruiken in een oude boerderij. We willen het Bokrijk-gevoel oproepen in onze woning", zegt Alec Ghysen. Men sprong creatief om met resten van bouwmaterialen. Met gerecupereerde houten steenschotten werd een terras aangelegd. In de keuken, het hart van het huis, rust de speelbak op een oude, houten werkbank. Het koppel vindt het belangrijk dat mensen tot rust komen in de hoeve, dat ze er kunnen vertragen. En net als in de 18e eeuw willen ze er zelfvoorzienend leven. De hoeve werd een lage-energie woning, compleet met zonnepanelen en zonneboiler, met warmteopslag onder de woning. De verlichting bestaat volledig uit ledlampen. Er is regenwateropvang en naast kraantjeswater is er ook bronwater uit eigen bron.

De eigenaars wisten heden en verleden mooi te combineren in de nieuwe Hoeve Corfs. Ze creëerden er de sfeer van weleer, met het comfort en de voorzieningen van de 21e eeuw.

Foto's © *Stefaan Jossart*

Andere opdrachtgevers

Voor andere opdrachtgevers creëerde ik teksten voor onder meer:

- (Nieuwe) websites
- Verhelderende handleidingen en e-books
- Verkoopdocumenten (een project van 6 maanden voor een marktleider)

Co-creatie

Op reportage met Hans Stockmans

Onderstaand verhaal kadert in de reeks 'Kijk eens hier - Positieve verhalen in beeld gebracht', naar een idee van Hans Stockmans. Ik publiceerde het in oktober 2019 op mijn website. De volledige fotoreportage plaatste Hans op [zijn website](#).

Kijk eens hier – Verbonden met de natuur in Robur op Den Eik

Beelden: Hans Stockmans, tekst: Bernadet Wehenkel.

In Gierle bouwt een dame een huis. Geen woonhuis, maar een ecologisch hobbithuisje waar zij zelf nooit in zal wonen. Midden in een bos nog wel. Wat begon met een idee groeide uit tot een bezield project van lange adem, waar honderden anderen aan meewerkten.

Begin juli bracht ik samen met beeldverteller Hans Stockmans een bezoek aan deze dame, Marieke Van Coppenolle. Ze gaf ons inkijk in haar leven en in dat van Robur op Den Eik.

Marieke in haar bloementuin, aan de oude pomp. - © Hans Stockmans

Op Den Eik

Een maandagochtend in juli. Een uur na ons vertrek in Hasselt rijden we over het stoffige Lijsterpad in Gierle. Links en rechts duiken nu en dan chalets op tussen de bomen. Voortuintjes ook. Hier en daar een hek of een poort.

En dan komen we aan op onze bestemming: Den Eik. Een lapje grond dat Marieke Van Coppenolle cadeau kreeg van haar ouders in 2011.

Marieke leidt een nomadenbestaan in haar 'bus'. Ze wilde van Den Eik een van de plekjes maken waar ze telkens enkele dagen verblijft op haar tochten, maar de gemeentewet besliste daar anders over. Mariekes enige optie was het bouwen van een weekendhuisje, waardoor ze tijdelijk halfnomadisch leeft.

En zo verrees Robur.

Verbinding met de natuur

Marieke heeft iets met bomen. Ze voelt zich er nauw mee verbonden. Haar zielnaam is ‘Wandering Oak’, ‘Zwervende Eik.’ Zij heeft de kracht en de wijsheid van een eik maar geen vaste wortels. In het verhaal dat Marieke ons vertelt, komen bomen, vooral eiken, dikwijls naar voren. De naam ‘Robur’ koos ze ook heel bewust in functie van de plannen die ze had met dit ‘ecologisch hobbithuisje’. *Quercus robur*, de zomereik, is een boom die sterk en robuust is en vaak als beschermer terugkomt in de mythologie en in legenden.

In Robur kunnen vanaf 2020 mensen terecht die behoefte hebben om hun contact met de natuur te herstellen. “We zijn de verbinding met de natuur verloren”, vertelt Marieke. Op deze helende en verbindende plek wil ze anderen de kans geven om die verbinding te herstellen en te versterken.

Toen ze met Robur begon wou Marieke deze plek openstellen voor kunstenaars en voor iedereen die iets rond ‘verbinding’ wou doen (in lijn met haar visie en missie). Gaandeweg kwamen vooral mensen met burn-out op de voorgrond, “omdat burn-out zo’n acute kwaal geworden is in onze van de natuur gescheiden samenleving.”

Robur vrijst te midden van bomen en bloemen. - © Hans Stockmans

Meer tekst en foto's vind je in [het volledige verhaal](#) van Marieke Van Coppenolle.

Vrijwilligen voor Limburgs Landschap vzw

Sinds begin 2020 vrijwillig ik voor natuurvereniging [Limburgs Landschap vzw](#). Ik breng bijzondere verhalen van gewone mensen en hun band met de natuur. Je leest ze in het Magazine van de vereniging, dat bij de leden in de bus valt.

In het voorjaar van 2020 publiceerde ik [een blogbericht](#) op mijn site, waarin ik het allereerste verhaal deelde.

Jouw verhaal in woord en beeld

In eigen beheer

Blogberichten op Verhaallijnen.be

In mijn reeks 'Woordkunstenaar aan het woord' ga ik in gesprek met mensen die elk op hun eigen manier kunst creëren met woorden.

Rik Van Puymbroeck is een voormalige collega. Een meesterverteller ook, waarmee ik in 2019 een heel lang, boeiend gesprek had dat ik verwerkte tot een artikel. Hieronder lees je het eerste deel.

Woordkunstenaar aan het woord – Rik Van Puymbroeck

“Het is een fantastische job die ik elke keer liever doe”

Ooit waren we collega's, elk werkzaam aan een andere kant van een stevige deur bij dé krant van Limburg. Voor mij stak Rik Van Puymbroeck met kop en schouders boven de anderen op de redactie uit want zijn verhalen, daar keek ik naar uit, die lieten me niet onberoerd.

Ik herinner me niet dat ik ooit een woord met Rik wisselde voor februari dit jaar. Wel was er die mail die ik hem stuurde toen hij ons in 2011 verliet voor De Morgen. Ik ben al lang vergeten wat er in stond. Hij niet. Hij heeft die mail nog altijd.

Wat hij ook nog altijd heeft is die schrijfstijl waar ik van hou. Ik kan echt genieten van zijn woordspelingen, van de fijnzinnige humor, de haarscherpe details. Met een glimlach op mijn gezicht. Het verbaast me in het geheel niet dat Rik in maart door de Stichting Verhalende Journalistiek verkozen werd tot 'meesterverteller' voor zijn stuk 'Als De Lijn je levenslijn is' in De Tijd. De tweede keer in zijn journalistieke loopbaan. Eeuwige roem is opnieuw zijn deel.

Portret - © Diego Franssens

Aan de andere kant

Donderdag 4 april. Een frisse, zonnige lenteochtend. Ik heb met Rik afgesproken in Leuven. Om iets over 11 zitten we naast elkaar op een bankje in de Kruidtuin. Tussen ons in mijn telefoon die alles registreert wat Rik vertelt.

“ 't Is raar om aan de andere kant te zitten maar tegelijkertijd ook wel leerrijk om eens te zien hoe iemand anders het doet”, zegt Rik.

Rik is de man van de langere verhalen. Diepmenselijke verhalen, mooie portretten, herkenbaar ook. Emoties schuwt hij niet, goedkoop sentiment wel. Hij hoopt elke keer weer een beetje te verrassen, de lezer op een of andere manier te raken door hoe hij de dingen schrijft.

Twijfel als motor

Wat mij verrast, is dat iemand met zoveel ervaring, iemand die door de jaren heen veel erkenning kreeg, bij elk verhaal toch weer twijfelt aan zijn eigen kunnen.

“ 't Is elke keer opnieuw van nul beginnen, zowel in het voorbereiden, als in het interviewen, als in het uitschrijven. Elke keer met de twijfel van ‘Zal het deze keer lukken, zal het gesprek goed verlopen?’ En het is elke keer met evenveel spanning dat ik dat stuk inlever. Het is me nog altijd niet gelukt om een soort comfort te hebben en te zeggen: ‘Kijk, hier is het en het is goed.’ Integendeel. Ik heb gisteren een verhaal doorgestuurd naar mijn chef en tot nu heb ik daar nog niks van gehoord. En dat houdt mij bezig omdat ik denk: ‘Nu zal blijken dat het niet goed is, dat ik door de mand val, dat al die voorbije honderden interviews puur toeval geweest zijn.’ ”

“Ik moest daaraan denken twee dagen geleden toen **Bart Moeyaert** die prijs won (nvdr: de Astrid Lindgren Memorial Award 2019) en zei: ‘Voor even kan ik die twijfel nu opzij zetten.’ Die twijfel spreken heel veel mensen uit die met schrijven of met kunst bezig zijn. Wat wij doen is zeer subjectief. Die twijfel is er altijd. Dat is zeer oncomfortabel. Tegelijkertijd is het de motor die ervoor zorgt dat je elke keer opnieuw probeert het anders, beter of gewoon goed te doen.”

“Iemand heeft ooit eens tegen me gezegd: ‘Twijfel is goed, maar vertwijfeling is niet goed.’ Je mag twijfelen aan jezelf, jezelf altijd in vraag stellen en niet denken: ‘Ik doe dat al 25 jaar, het zal ook deze keer weer lukken’, maar het mag je ook niet verlammen of afremmen.”

Cadeau

“Het is een cadeau, deze job te mogen doen”, schreef Rik in een bericht naar mij. Het is de rode draad door zijn verhaal, die dankbaarheid omdat hij dit kan doen. Telkens hij erover vertelt, lijkt hij een beetje lichter te worden.

“Het is een fantastische job die ik elke keer liever doe. Als je me twintig jaar geleden had gevraagd: ‘Je wint tien miljoen met de Lotto, wat ga je doen?’, had ik gezegd: ‘Stoppen met werken.’ Als je mij dat nu vraagt, zou ik daar iets mee kopen maar ik blijf absoluut werken want ik doe dat gewoon veel te graag. En steeds liever. Eigenlijk is dat (blaast) ik ga niet zeggen dat het een verslaving geworden is, maar eigenlijk is mijn leven beginnen samenvallen met deze job. Ik doe dit zó graag dat alles wat ik doe nooit aanvoelt als werken.”

Ben je benieuwd naar het volledige verhaal van woordkunstenaar Rik Van Puymbroeck? Je vindt het [hier](#) terug. Eerder publiceerde ik ook [het verhaal van Stef Geers](#), een man die met heel weinig woorden heel veel zeggen kan.

Op Verhaallijnen.be publiceer ik ook andere blogberichten. Over mensen en plekken die me inspireren, en over thema's die me bezighouden. De kunst van het vragen stellen bijvoorbeeld, beschreven in het succesvolle, eerste boek van de Nederlandse Elke Wiss. Ze verkocht in het eerste halfjaar meer dan 25.000 exemplaren van dit boek en het leverde haar een contract op voor nog twee boeken.

Gesprekken aan de Stiemerbeek, met Charlotte Peys

Ik wou het zo graag maar nee, het ging me niet lukken. Pas vakantie gehad, veel werk te verzetten. Tot ik op vrijdagmiddag een afspraak vastlegde in Genk en nadien bedacht dat ik dat perfect kon combineren met een Oeverloos Gesprek met Charlotte Peys. Ik was dan toch al in de buurt. En zo kwam het dat ik Charlotte opnieuw ontmoette op 25 september, voor het eerst in negen maanden. En dat ik opnieuw mocht 'beekspreken'.

Illustrator Charlotte Peys, klaar voor weer een Oeverloos Gesprek in de Stiemervallei. - © Bernadet Wehenkel

Logboek van de Stiemerbeek

Charlotte Peys is illustrator en daarnaast nog zoveel meer. Zoals je verderop in dit stukje ontdekt.

Stad Genk heeft grootse plannen met de Stiemervallei en vroeg Charlotte om een artistiek onderzoek van de Stiemerbeek in Genk (als zijluik van hun masterplan). Zo ontstond Charlottes Logboek van een beek.

In oktober 2019 bezocht ik het Emile Van Doremuseum (waar Charlotte regelmatig resideerde het voorbije jaar) en het was daar, in de inkomhal, dat mijn blik viel op dit kaartje.

Jouw verhaal in woord en beeld

Ik las de vraag en wist onmiddellijk: Ik!

Op dat moment wist ik nog niet of ik mijn hoge laarzen uit de kast moest halen of dat mijn wandelschoenen zouden volstaan. Maar dat zou ik vlug genoeg ontdekken.

De eerste ontmoeting

Charlotte en ik spraken af op 19 december. Het was een mooie dag. Helder weer, een beetje fris wel.

We gingen op pad. Op het droge.

Al wandelend dompelden we ons figuurlijk onder in de Stierbeek. In het leven in en rond de rivier. En in ons beider levens.

We startten onderaan in de Vennestraat, waar poelen met groenig water omringd door bomen de beekoever iets mystieks gaven.

Als kind nam mijn vader mij wel eens hier naartoe. Van hem leerde ik dat de poelen eigenlijk kraters waren, achtergelaten door ingeslagen bommen. Ooit poelen van verderf, nu gevuld met water dat leven brengt.

Langs de Stierbeek ging het verder, waar dat kon.

Aan de Oude Hostartstraat, vlakbij waar ik als kind enkele jaren woonde, stonden Charlotte en ik een tijdje te staren naar water waarin een oude boerderij diep verzonken lag. Zo werd toch verteld.

Meer over mijn gesprekken met Charlotte Peys lees je [hier](#).

Verbindende gesprekken dankzij 'Socrates op sneakers'

'Filosofische gids voor het stellen van goede vragen' luidt de ondertitel van Elke Wiss' boek. Socrates leefde circa 2500 jaar geleden en toch is hij hipper dan ooit. Deze filosoof wist hoe je echte gesprekken kon voeren dankzij de juiste (socratische) houding en het stellen van de juiste vragen. Samen met andere filosofen vormt hij de inspiratiebron voor deze praktische gids.

Foto © Bernadet Wehenkel

'Socrates op sneakers' is een boek dat zich vlot laat lezen dankzij de frisse schrijfstijl. Stukjes theorie wisselen af met welomschreven voorbeelden, onder meer uit Elkes praktijk. Dankzij eenvoudige oefeningen kan je de theorie toetsen in je eigen leven. Zo leer je onder meer met meer aandacht luisteren, naar de ander en (ook belangrijk) naar jezelf. En wat als je jezelf zou trainen in nieuwsgierigheid?

Verwacht je aan verhelderende uitleg over perspectivische lenigheid, elenchus en aporie. En ontdek hoe het inschakelen van je empathische nulstand ruimte schept voor de ander. Voor dit boek nam ik mijn tijd. Omdat het me vanaf pagina 1 uitnodigde om te reflecteren over mijn gedachten en overtuigingen. Om mijn gedrag ook onder de loep te nemen, want luisterde ik eigenlijk wel op de juiste manier? En was ik wel moedig genoeg om mijn gesprekspartner te confronteren?

De [volledige bespreking](#) van dit praktische boek vind je terug op mijn website.

Jouw verhaal in woord en beeld

Verwonderhoekje, mijn blog vol verwondering

In 2016 lanceerde ik mijn blog Verwonderhoekje. Schoorvoetend, want wie zat er op mijn stukjes te wachten?

Verwonderhoekje heeft mijn leven veranderd, in heel positieve zin. Mijn eenvoudige website werd te klein voor mijn ideeën. Ik creëerde een nieuwe, een platform dat de basis werd voor een nieuwe community.

Midden 2017 organiseerde ik mijn eerste **Verrassende Blogwandeling** omdat ik mensen in beweging wou brengen. Dat lukte toen en dat lukt nu nog steeds.

Mijn droom over een reeks over en door andere verwonderaars, **Iedereen verwonderaar**, werd werkelijkheid met het verhaal van Kristof Bleus. Sindsdien traden andere verwonderaars in zijn voetsporen.

In juni 2020 vatte ik, samen met vriendin Tina Sauwens, het plan op om de 130 km lange lus van de **Streek-GR Haspengouw** te gaan bewandelen. We raakten al vlug in de ban van deze Grote Route. Onze ervaringen deelde ik in een reeks blogberichten die veel positieve reacties losweekte bij mijn lezers.

In dit magazine neem ik stukjes op van vier blogberichten waarop lezers enthousiast reageerden.

In het spoor van de Streek-GR Haspengouw – de start

Zondag 5 juli was een memorabele dag. De start van iets nieuws. Het begin van de realisatie van een droom.

Mijn droom werd onze uitdaging. Een zomerse challenge voor Tina Sauwens en mij. Het plan: de Streek-GR Haspengouw volgen van begin tot eind. En verder: ontdekken, genieten en ons verwonderen over zoveel schoonheid dichtbij huis.

© Stefaan Jossart
Stralend aan de start, Tina Sauwens en ik. - © Stefaan Jossart

Stralend aan de start in Alden-Biesen

Dit zijn Tina en ik (met de hoed). Stralend, op zondagochtend, op de parking van Landcommanderij Alden-Biesen.

Ik weet nog exact wanneer ik Tina voor het eerst ontmoette. Op 5 november 2017, bij de start van de Verrassende Blogwandeling in Mettehoven. Het was de tweede wandeling in de reeks en al dadelijk een onvergetelijke tocht. Regelmatig diepen we de verhalen over die dag nog eens op.

Zoveel jaren later staan we daar, met achter ons het kasteel dat ons vertrekpunt is en binnenkort ook het eindpunt van de route.

Een eindmeet met veel grandeur. Met impressionante torens en vrolijk wapperende wimpels.

En met een terras waar we ons na aankomst op neer zullen vlijen. En dan nagenieten. Ahhh! 😊

Te voet langs Haspengouwse wegen

Maar dat is voor later. Want eerst gaan we wandelen. Veel en lang wandelen.

130 km over de Streek-GR Haspengouw.

Met de eerste etappe achter de rug, weten we dat het meer kilometers zullen zijn. Misschien zelfs veel meer. Hoeveel? Daar hebben we het raden naar.

Maar dat houdt ons nu niet bezig.

Wat voor ons telt zijn niet de kilometers maar de ervaring. De indrukken onderweg. En onze voetstappen, op aarde, grind en asfalt.

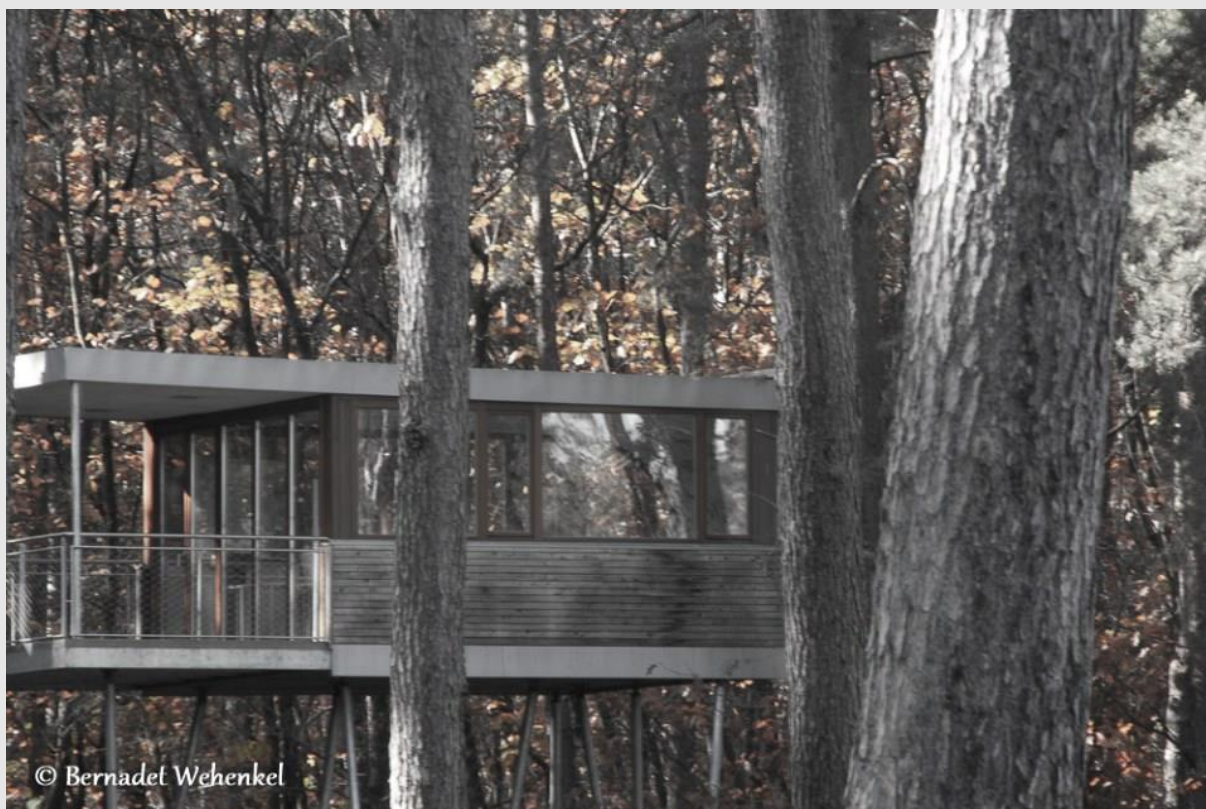
Meer over de ervaringen van Tina en mezelf op de Streek-GR Haspengouw ontdek je in mijn reeks over de Streek-GR Haspengouw, waarvan [dit](#) het eerste bericht is.

Samen op stap ... in het Pijnven

17 november kondigde zich aan als een prachtige dag voor een herfstwandeling. Fris en zonovergoten.

Voor de laatste Verrassende Blogwandeling van 2019 spraken we die ochtend af in het Pijnven in Eksel. Dit stuk topnatuur maakt deel uit van Bosland, 'het grootste avonturenbos van Vlaanderen' en het kindvriendelijkste.

De foto's in dit bericht zijn van Leen Breemans, Tina Sauwens en mezelf.

Detail van The Treehouse in het Pijnven.

Wandelen tussen knooppunten

In het Pijnven kan je zelf bepalen tussen welke knooppunten je wandelt of je kan een van de gemarkeerde routes volgen. De oranje route had ik twee weken eerder al verkend en goedgekeurd. Die werd het. We wandelden deze keer in tegengestelde richting waardoor ik soms compleet gedesoriënteerd raakte. Maar uiteindelijk kwam alles goed.

We wandelden over brede boslanen bedekt met geel en goudkleurig herfstblad. De wind had de meeste bladeren ontfutseld van de beuken. We wandelden op smalle paden tussen kaarsrechte naaldbomen. En we passeerden open plekken bezaaid met de groene rozetten van het vingerhoedskruid.

Af en toe stopten we. Om even rond te kijken. Voor foto's (natuurlijk ook van paddenstoelen), een praatje, een koek.

Dat het Pijnven zoveel meer is dan het befaamde 'Fietsen door de bomen', dat ontdek je [hier](#).

Terug naar de Franse kust ... Morlaix

Op 27 augustus vorig jaar maakte ik een belofte. Tijd om die in te lossen.

Tijdens onze road trip vorig jaar belandden we in Morlaix. Ik wilde heel graag die lantaarnhuizen zien waar onze vaste gids, de Trotter Bretagne, gewag van maakte. En daarna zouden we iets gaan eten in een van de vele eetgelegenheden die deze stad rijk is.

© Bernadet Wehenkel

Deur die uitgeeft op de kleine koer.

Morlaix is een havenstad in het Noorden van het Bretonse Finistère. Hieronder een kaartje om dat te illustreren.

Deze stad is historisch gezien interessant en dankzij de koopvaardij was Morlaix ooit een welvarende stad. Getuigen hiervan zijn de vele prachtige gebouwen die het oude stadsgedeelte rijk is, waaronder ook die lantaarnhuizen.

"Lantaarnhuizen?" hoor ik je al denken. Ik kon er mij ook geen voorstelling van maken tot ik binnen stapte in la Maison de la Duchesse Anne (volgens Trotter het mooiste lantaarnhuis).

Deze lantaarnhuizen oftewel 'Maisons à Pondalez' in Morlaix zijn uniek in de wereld. Je moet er eentje bezoeken om te ontdekken en te ervaren hoe bijzonder ze zijn. En hoe belangrijk het is dat dit erfgoed beschermd wordt.

La Maison de la Duchesse Anne

Dit meer dan 500 jaar oude lantaarnhuis bestaat uit 2 woningen (elk met 3 verdiepingen) die met elkaar verbonden zijn dankzij een monumentale houten wenteltrap met galerijen op elke verdieping. Tussen deze woningen bevindt zich een ruime binnenkoer van zo'n 25 m² (de lantaarn). Links ervan leidt de trap je naar de verschillende verdiepingen, rechts bevindt zich een grote open haard. Het is een groot huis, een groots huis zelfs. Al die ruimte ... En er hangt een heel aparte sfeer.

Meer over dit lantaarnhuis en de stad Morlaix ontdek je in [dit blogbericht](#). Het maakt deel uit van een van mijn reeksen over Bretagne.

Iedereen verwonderaar – Kristof Bleus

Starten met de reeks ‘Iedereen Verwonderaar’, daar droomde ik al heel lang van. De start schoof ik echter altijd maar voor me uit totdat ik, tijdens de voorbereiding op een gesprek met Kristof Bleus, bij Villa Basta, zijn website bezocht. “Plaats maken voor verwondering” las ik daar, en ook: “Het mooiste speelt zich altijd net onder je neus af.” En toen wist ik het: Kristof was de geknipte persoon om die lang geplande reeks te openen. Ik heb hem niet hoeven te overtuigen want hij was onmiddellijk gewonnen voor het idee. En hij koos voor een interview, dat ik mocht uitschrijven.

De dag van het interview breekt aan. Een mooie, zonnige vrijdagochtend. In een studio van Villa Basta plaatsen we een vierkante tafel bij het raam. Eén stoel aan elke kant. Zicht op het glinsterende water waarop boten traag voorbij varen. Kristof met zijn hoofd in de zon, zijn profiel op de witte muur achter hem. Voor hem op de tafel een wit blad met daarop zijn voorbereiding, slechts enkele woorden.

Wat volgt is geen standaardinterview. Ik stel geen vragen maar luister, observeer en tracht de stilte te bewaren. Af en toe stelt Kristof mij een vraag en soms kan ik het toch niet laten om tussendoor ook even te reageren op iets wat hij vertelt.

Kristof spreekt vanuit verwondering. Soms lijkt hij verrast door de zinnen die hij formuleert. Hij is een verhalenverteller. En de verhalen die hij vertelt, brengt hij op zo’n manier dat ze beroeren. Hij speelt met woorden, met intonatie, stemgeluid. Kristof brengt het verhaal niet alleen. Hij *is* het verhaal.

En terwijl hij zijn visie geeft op verwondering en op alles wat er op een of andere manier aan gelinkt is, tikt de tijd weg. Tijd waarin gedachten ontrafeld worden en waarin ik opnieuw ontdek dat de ander toch niet zo anders is. En dat een doodgewoon ideetje dat ooit ergens in een hoekje van mijn brein ontstaan is, mensen echt blij kan maken. Blij omdat ze de ruimte krijgen om gewoon te zijn wie ze zijn en te zeggen wat ze kwijt willen.

En die dankbaarheid van Kristof, die verraste me, maar wat voelde het goed. Hij verwoordde het zo: “Voor mij is dat een eer dat ik hier mag zitten, bij u aan tafel. Dat ge die ruimte neemt in uw leven, om mij de kans te geven om via u anderen te laten stralen.” En dat terwijl juist ik mij vereerd voelde.

Uit het interview heb ik bewust ‘ge’ en ‘u’ overgenomen omdat dat het enige is dat juist voelt. Neem je tijd, en beluister zeker ook de drie audiofragmentjes. Er zonder is dit verhaal niet compleet.

Vlak voor verwondering is er stilte

“Verwondering is volgens mij het moment waarop je jezelf verliest en instapt in het wonder. Het is gewoon iets dat u vanbinnen triggert om u over te laten aan het moment. En ik vind dat wel heel leuk, ik heb dat geweldig leuk gevonden ... Alleen, andere mensen vinden dat niet altijd leuk. Want als ge dan de kraan opent, is er na een halfuur wel een mama in de buurt die zegt; “Hé, wat zijt ge aan het doen!” (lacht) Wat ik ook begrijp natuurlijk.

Of als ge uzelf verliest in iets en na een paar uur wakker wordt aan uw computer. En denkt van: ‘Oei, die uren zijn voorbij en dat was heel leuk maar de winkels zijn nu dicht en ik wou nog naar de winkel gaan.’ Begrijp je? Dat maakt het soms wel wat lastig. Waardoor ik ook denk dat verwondering, soms met goede bedoelingen, maar heel vaak omwille van de agenda, de trein der tijd, in een *hoekske* wordt gedrukt. Mensen hebben ook geen zin meer, volgens mij, om echt verwonderd te zijn omdat ze weten dat ze dan tijd ‘verliezen’, maar volgens mij verliezen ze dan geen tijd, maar verliezen ze gewoon heel even zichzelf.

Verwondering en flow, dat klinkt allemaal heel mooi, en dat is het ook heel vaak. Maar het kan ook het begin zijn van iets negatiefs. Terwijl mijn hart volloopt tijdens een positieve flow, kan mijn hart ook vollopen van heel andere energieën, en dan jaag ik mij op.

Terug in het wonder van het leren

Ik ben uit het onderwijs gestapt, vanuit het wonder eigenlijk. Ik ben verwonderd over hoe de wereld er buiten uitziet en, een leraar, weet ge dat die nooit iets anders gedaan heeft dan op school zitten? Da’s straf, hé?

Ik wil nog altijd de beste leraar worden, vandaar dat ik het tijd vond om terug leerling te worden. Dat klinkt misschien paradoxaal maar ik wou eigenlijk dit jaar als momentum zien om terug vanuit die verwondering naar leren te kijken. Opnieuw de frustratie voelen, de pijn, de vreugde, die volharding, die nieuwe dingen die ge allemaal ontdekt. Dat wou ik terug meemaken, terug in het wonder van het leren stappen.

Taal is voor mij ook iets heel wonderbaarlijks. Iedere letter heeft voor mij een gewicht. Ik kan niet zomaar een zin maken en niet aanvoelen hoe goed of hoe slecht ik hem geformuleerd heb. Of de cadans goed was, de energie juist zat. Ik ben daar heel gevoelig voor. Gij ook waarschijnlijk, anders zijt ge geen schrijver.

De verwondering achter het wonder

Ik kan bewust in iemand anders zijn proces stappen en dan voelen van ‘Amai!’ Vanuit dat voelen kan ik ook verwonderd zijn. Ik heb dat ook als ik iets architecturaal zie of een film of zo. Soms, als ik fotografische beelden zie van dauw boven de velden, dan smelt ik, hé. (glimlacht) Dan kijk ik naar die foto, en denk ik: ‘Wow!’ en zie ik mezelf daar wandelen. En dan ineens besef ik: ‘Die fotograaf is wel héél vroeg moeten opstaan daarvoor.’ Dan zit ik in het wonder van de persoon achter de foto. En dan stel ik mij de vraag: ‘Oh, was hij dan moe?’ Dat is een beetje een metaverwondering, de verwondering achter het wonder.

Ik heb nu net, toen ik ‘verwondering’ opschreef, een dubbele ‘r’ geschreven. Verwonder-ring. Een ring is voor mij het teken van oneindigheid. Volgens mij stapt ge in dat wonder, zonder begin of einde. En door omstandigheden valt ge daar weer uit.”

Het volledige verhaal van verwonderaar Kristof Bleus (inclusief audiofragmenten) vind je [hier](#).

**Met dank aan iedereen die bijdroeg
aan de realisatie van dit magazine.**

A young green seedling with a pinkish stem growing from a crack in dark asphalt. The background is a blurred field of dry grass under warm, golden light.

Verhaallijnen